Drie fragmenten uit DE ISLAM - Kritische essays over een politieke religie

MACHTELD ALLAN

Het onvolprezen haremsysteem: de islam als politieke orde

...

De islam is een juridisch-politiek systeem, of, om de oude Arabist Joseph Schacht te parafraseren: de islam als godsdienst vindt haar ultieme uitdrukking niet in de theologie of in de mystiek, maar in het recht.1 De sharia, de godgegeven wet, beslaat alle aspecten van het leven, dus ook die aspecten die wij als publiekrechtelijk zouden aanmerken. In het Westen is dat het terrein van de staat, niet van de godsdienst.

De sharia is niet alleen een verzameling concrete geboden en verboden voor moslims, maar ook een ambitie, een nog te verwezenlijken ideaal. Wat het publieke recht betreft, betekent dat dat de sharia niet alleen regels geeft voor het feitelijk bestaande, moslimse gezag, maar ook een visioen is van een gewenste politieke orde. In dat visioen leeft de hele mensheid in onderwerping aan Gods Wil, die volgens moslims perfect en definitief duidelijk is gemaakt aan de Mekkaan Mohammed ibn Abdallah al-Qurayshi (571-632), die het weer aan zijn volgelingen, de moslims, heeft doorgegeven.

Dit visioen leeft in de islam onverminderd voort, ondanks dat door de opheffing van het laatste kalifaat, het Ottomaanse Rijk, de officiële ‘drager’ en springplank van de sharia is verdwenen. Staten met een moslimmeerderheid hebben de taak na 1923 niet overgenomen, met het gevolg dat de verwezenlijking van het visioen is toegevallen aan niet-gouvernementele organisaties als Al Qaida, Hizb al-Tahrir, Hamas, Hezbollah en de Moslimbroederschap. De leden van zulke organisaties moeten niet als dolle fanatici gezien worden. Zij zien zichzelf als de legers van de oemma, de moslimse natie. Jihad is geen psychopathologische hang naar geweld, en helaas is het ook geen aberratie van de islam. Jihad voeren tegen de ongelovigen is een islamitische plicht, die echter nooit door elk lid van de oemma daadwerkelijk hoefde te worden uitgevoerd. Het is een fard al-kifaya, een ‘gemeenschapsplicht’, wat betekent dat het volstaat wanneer een groep de plicht op zich neemt voor de grotere gemeenschap. Vergelijk het met het monnikenbestaan in het christendom: we hoeven niet allemaal monniken te worden. Dat de meeste moslims niet deelnemen aan de jihad, betekent nog niet dat ze de jihad principieel afwijzen.

Wie ontkent dat jihad substantieel onderdeel uitmaakt van het moslimse geloof, ontkent het bestaan van het islamitische visioen van de door God gewilde maatschappij, en ontkent daarmee ook wat moslims eeuwenlang ten diepste heeft bewogen en nog altijd beweegt. Het onderscheid tussen politieke islam en ‘gewone’ islam wordt in de islam niet gemaakt. ‘Politieke islam’ is een pleonasme. De islam is een politieke religie: zijn Koninkrijk is van deze wereld.

...

SAM VAN ROOY

Inleiding

...
De moslims die deel uitmaken van de 'zwijgende en vredelievende meerderheid', voor wie het innerlijke geloofsleven centraal staat, moeten eindelijk eens terdege beseffen dat ze beter af zijn in een democratische rechtsstaat dan in een islamitisch land.

Maar vandaag bestaat er een nieuwe generatie welbespraakte jonge moslims die deel uitmaakt van de 'zwijgende en vredelievende meerderheid'. Ze krijgen de kans om bijvoorbeeld rechten of politicologie te studeren aan onze universiteiten, ze vinden dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens toch niet zo universeel is, en ze krijgen geen forse veroordeling van de sharia en steniging over hun lippen. Ze verwijzen naar de door de OIC opgestelde Caïroverklaring, waarin staat dat de sharia moet primeren en niet de 'westerse' Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Ze worden gesteund door vaak even jonge (autochtone) fellowtravellende arabisten - niet zelden gesponsord door olielanden - hoogleraren, sociologen of 'vergelijkende cultuurwetenschappers', die via Facebook bevriend zijn met bijvoorbeeld aanhangers van de Arabisch Europese Liga, die er openlijk voor uitkomen dat Joden moeten worden uitgeroeid, dat de Holocaust een verzinsel is en dat integratie een misdaad is.
Deze postmoderne westerlingen - die in hun ongebreideld hedonisme geen onheilspellende boodschappen kunnen verdragen - juichen wanneer een of andere 'gezaghebbende' soefi een fatwa tegen het terrorisme uitspreekt, en men gebruikt het graag als hét bewijs dat de islam (ook) vredelievend is (dé islam bestaat dan blijkbaar plots wél). Zij willen natuurlijk die inconvenient truth niet aanhoren, dat de mainstream (soennitische) islam het er nog steeds over eens is dat jihad, heilige oorlog, moet worden gevoerd tegen de niet-moslim, de 'infidel', en dat dit de essentie is en blijft van de islamitische leer, dat bewijzen theorie - Koran, profeet Mohammed, sharia - en 1400 jaar islamitische praktijk.

De Nederlandse rechtsfilosoof Paul Cliteur stelt dan ook terecht: "Postmodernisme en islamisme vormen in combinatie met elkaar een aanzienlijk probleem voor westerse democratische rechtsstaten." In verband met islamisme stelt de Franse islamologe Anne-Marie Delcambre dat "tussen islam en islamisme alleen een gradueel verschil bestaat. Het islamisme zit in de islam als het kuiken in het ei." Ayaan Hirsi Ali noemt islamisme een westers verzinsel: "Moslims [ook de radicaalsten, SvR] zien zichzelf als moslim, niet als 'islamist'." Delcambre zegt ook: "Er is geen goede en slechte islam, zoals er ook geen gematigde islam bestaat," en deze stelling wordt door gezaghebbende moslims zelf bevestigd, zoals de Turkse premier Erdoğan, die de term 'gematigde islam' zelfs een belediging vindt: "Er is geen gematigde islam. Islam is islam."
Verder zegt Delcambre terecht: "Gematigde moslims bestaan wel, dat zijn degenen die een deel van hun geloof links laten liggen." Of zoals een goede vriend van me het mooi uitdrukte: "Gelukkig is voor veel moslims hier de islam niet meer dan een dierbaar oud meubelstuk, bevattende zoetigheid als het Suikerfeest en familieverbondenheid. Helaas worden er in dat erfstuk ook enkele licht ontvlambare stoffen bewaard."
...

KOENRAAD ELST

De islam in India

...
10. De verloren eer der historici

We kunnen moeilijk de geschiedenis van de islam in India behandelen zonder een opmerking over de manier waarop hedendaags India met die geschiedenis omgaat. Het regeringsbeleid, krachtig gesteund door leidende opiniemakers en universiteiten, bestaat erin, de pijnlijke en bloedige kanten van het duizendjarige hindoe-moslimconflict te minimaliseren of boudweg te ontkennen. Nieuwkomers krijgen het dwingende verzoek deze geschiedenis uitsluitend door een roze bril te bekijken. De grote trendsetter van deze politiek is de beschrijving van Mahmūd Ghaznavī's verovering van Mathurā, de geboortestad van Krisjna, door India's eerste premier Jawāharlāl Nehrū.

Nehru ontkomt er niet aan, het beroemde getuigenis van de grote geleerde Al-Birūnī, die in Ghaznavi’s gevolg India bezocht, te citeren: “De hindoes werden als stofkorrels in alle richtingen verstrooid, als een verhaal uit vroeger tijd in de mond van de mensen. Hun uiteengeslagen restanten koesteren natuurlijk de onverzoenlijkste afkeer jegens alle moslims.”2 Volgens Nehru was Mahmūd echter “veel meer een krijger dan een man van geloof, en zoals vele andere veroveraars gebruikte hij de naam van de godsdienst voor zijn veroveringen. India was voor hem slechts een plaats vanwaar hij schatten en goederen kon wegvoeren naar zijn thuisland.”3 Het zou dus een vergissing zijn om uit zijn gedrag enige gevolgtrekkingen over de islam te maken.
Vooraleer het bevel tot verwoesting van het reusachtige tempelcomplex in Krisjna’s geboorteplaats Mathurā te geven, hield Mahmūd nog een sarcastische redevoering waarin hij de schoonheid van het te verwoesten complex de hemel in prees. Nehru rukt die rede gretig uit haar context: "Architectuur interesseerde Mahmūd, en hij was zeer onder de indruk van de stad Mathurā. Hierover schreef hij: 'Er zijn hier wel duizend gebouwen zo sterk als het geloof van de gelovigen. Het is onwaarschijnlijk dat deze stad haar huidige staat heeft kunnen bereiken zonder uitgave van vele miljoenen dinar, noch zou een tweede dergelijke stad gebouwd kunnen worden in minder dan 200 jaar.’"4 En dat is het dan: geen woord over de vernietiging van de stad. Integendeel, haar verwoester wordt hier door Nehru grotesk genoeg als haar bewonderaar voorgesteld.

De hoofdlijn van de officiële Nehroeviaanse visie op de geschiedenis van de islam in India is de ontkenning van zijn destructieve rol. Verhalen van vijandschap zijn fel overdreven, namelijk door de Britten als deel van hun ‘verdeel en heers’-beleid en nu door de hindoenationalisten. De eigentijdse geschreven getuigenissen, meestal van moslimzijde, zijn nochtans uitdrukkelijk eensgezind over de wil van de moslims om de hindoes te onderwerpen en te doen lijden, en dat vanuit religieuze motieven. Daarom worden die bronnen uit de eerste hand zo veel mogelijk genegeerd, en wie er de aandacht op vestigt, wordt zwart gemaakt.
...
2. J. Nehru (1988), Discovery of India, OUP Delhi (1946), p. 234.
3. J. Nehru, Discovery, p. 235.
4. J. Nehru, Discovery, p. 235.

DE ISLAM
Kritische essays over een politieke religie - Wim van Rooy en Sam van Rooy *(red.)*
€ 29,95
784 pagina's
ISBN: 9789054877837

Meer info over boek en auteurs: **hierr.**

Bestellen?